

det var tomt på ljus, men fullt af låga¹. Här har man en motsvarighet till det onda ljus, som den germaniska mythologien omtalar, ehuru den ej vet af några helvetes-lågor. Det är detta, som lyser i demonernas ögon och benämnes ofagert. Så säges det ju i *Beówulf* (v. 728) om Grendel, att ett oskönt ljus, mycket likt en låga, sken från hans ögon². Detta är den låga, som i *Skirnisför* säges vara lömsk och hafva en mörk anstrykning i sitt skimmer³. Lüning tyckes ej tillräckligt ha uppmärksammat denna skilnad.

Att straffets boning kännetecknades af den förfärligaste frost, får man ock läsa i de kristna berättelserna. Så säges det på ett ställe i den norska *Homilieboken* (s. 124), att det i helvetet är en vidunderlig köld, parad med den starkaste hetta⁴. Samma föreställning kommer fram i *Duggals Leizla* (*Heilagra manna Segur* I s. 335 ff.) och i *Alexanders Saga* (s. 155), äfvensom uti *Sólarljóðs* bekanta uttryck »mellan frost och eld»⁵. Här ser man, huru föreställningar från olika håll flutit tillsammans. Det är ju möjligt, att man äfven i rent kristna skrifter, som ej kunnat påverkas af hedniska trosmeningar, kan upptäcka ett köldhelvete. Säkert är, att detta ursprungligen är främmande för den bibliska uppfattningen.

Vi hafva i det föregående sett, huru som man med iakttagande af en viss försigtighet kan draga sannolikhetsslutsatser ur ortnamnens beskaffenhet. Vi finna detta besannadt äfven då det gäller föreställningarna om solen. Det torde derföre ej sakna sitt intresse, att

¹ *þæt wæs leóhtes leás and wæs líges fúll.*

² *Him of eágum stóð ligge gelicost leóht unfáger.*

³ *Myrkr, viss vafrlögi* strof 8.

⁴ *Firna frost ok ofhiti.*

⁵ *Milli frosts ok funa,* strof 18.